

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 71 Pž-242/2021-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sudac Tatjana Kujundžić Novak, u pravnoj stvari tužitelja PROBATORIUS DEPO d.o.o. u stečaju, OIB 54714930575, Zagreb, Nova Ves 21, kojeg zastupa punomoćnik Marko Gracin, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika GOODWILL CONSULTING d.o.o., OIB 90226745061, Zagreb, Maksimirska cesta 94, kojeg zastupa punomoćnica Eva Jeny, odvjetnica u Zagrebu, radi isplate iznosa od 20.625,00 kn, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Povrv-2456/2017 od 23. studenog 2018., 18. ožujka 2021.

p r e s u d i o j e

Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Povrv-2456/2017 od 23. studenog 2018., u točkama I. i III. njene izreke.

r i j e š i o j e

Odbacuje se tuženikova žalba podnesena protiv točke II. izreke presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Povrv-2456/2017 od 23. studenog 2018. kao nedopuštena.

Obrazloženje

Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Povrv-2456/2017 od 23. studenog 2018. u točki I. izreke održan je na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Nevenke Jukić iz Zagreba, poslovni broj Ovr-220/2017 od 2 lipnja 2017. za isplatu iznosa od 20.625,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama i za trošak ovršnog postupka u iznosu od 1.945,31 kn s pripadajućim zateznim kamatama. U točki II. izreke presude ukinut je platni nalog u dijelu u kojem je tuženiku naloženo naknaditi tužitelju troškove ovršnog postupka u iznosu od 29,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama te je tužbeni zahtjev u tom dijelu odbijen kao neosnovan. U točki III. izreke naloženo je tuženiku naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 3.056,00 kn.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je predmet ovog postupka tužiteljev zahtjev za povrat plaćenog iznosa od 20.625,00 kn na ime naknade za tuženikove usluge u

vezi natječaja za projekte od interesa za tužiteljevo poslovanje, zbog neispunjenja obveza iz Ugovora o poslovnoj suradnji od 27. siječnja 2015. (dalje: Ugovor), a čemu se tuženik protivi te osporava osnovu i visinu potraživanja.

Nakon provedenog dokaznog postupka uvidom u isprave u spisu prvostupanjski sud je ocijenio tužbeni zahtjev osnovanim. Odluku o trošku postupka temelji na odredbi čl. 154. st. 1. i 155. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP), Zakonu o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj: 74/95, 57/96, 137/02, 125/11, 112/12, 157/13 i 110/15; dalje: ZS) te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15; dalje: Tarifa).

Protiv presude žalbu je podnio tuženik zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi u bitnom navodi da je sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a jer pobijana presuda proturječi sama sebi i razlozima presude te jer su razlozi o odlučnim činjenicama proturječni. Ističe da je neprihvatljivo da sud nakon samo jednog održanog ročišta utvrdi da tuženik nije uspio dokazati da je u cijelosti izvršio predmetni Ugovor, pri čemu je sud onemogućio tuženika u raspravljanju i dokazivanju odlučnih činjenica. Navodi da je u prigovoru na rješenje o ovrsi iznio svoje dokazne prijedloge, osporio osnovu i visinu potraživanja te određenost i tijek kamata, kao i postojanje uvjeta za donošenje rješenja o ovrsi. Ističe da u svojim poslovnim knjigama nema dospjelo nepodmireno dugovanje prema tužitelju. Smatra da nije jasno iz kojih razloga sud odlučuje ignorirati dokazne prijedloge tuženika stavljene u prigovoru i u prethodnom postupku. Smatra kako bi, da je sud dopustio da se zastupnik po zakonu tuženika izjasni o činjenicama koje je naveo tužitelj, bilo jasno da je tuženik ispunio svoje ugovorne obveze u cijelosti, odnosno da je tužitelju ponudio i više od osam natječaja za vrijeme od jedne godine od dana sklapanja Ugovora. Navodi da iako je tužitelj tek na pripremnom ročištu 30. listopada 2018. predao kopiju spornog računa tuženiku, te unatoč činjenici da je tuženik izjavio da sporni račun nije nikada zaprimio te ga prvi put vidi na ročištu, sud nije omogućio tuženiku da se očituje na taj dokazni prijedlog. Ističe da je sporni račun od 12. travnja 2017. neautentičan dokument, predan u kopiji a da originalni račun i ne postoji. Da je primio račun, tuženik bi poslao prigovor tužitelju. Na spornom računu datum izdavanja se poklapa s datumom dospijeca te sve i da ga je tužitelj poslao tuženiku običnom poštom, tuženik ga ne bi mogao platiti na vrijeme. Ističe da je sadržaj spornog računa te sadržaj ispisa otvorenih stavki tužitelja u suprotnosti sa sadržajem čl. 3. st. 3. Ugovora. Kako tuženik nije ništa naručio od tužitelja ne može ni biti kupac dobara, kako je navedeno u navedenim ispravama. Ističe da su netočni navodi kako tužitelj ne obavlja proizvodne djelatnosti jer mu je puni naziv Probatorius depo d.o.o. za proizvodnju, trgovinu i usluge, što je trebalo biti poznato i sudu. Navodi kako sud nije utvrdio ni to da je rješenjem istog suda broj St-3294/2017 od 13. ožujka 2018. otvoren predstečajni postupak nad tužiteljem te je za povjerenika imenovana Slavica Orehovac. Ističe se da su u izreci presude zatezne kamate na dosuđeni iznos glavnice sasvim drugačije određene nego u platnom nalogu sadržanom u rješenju o ovrsi pa nije moguće da se presudom održava na snazi taj platni nalog. Smatra i da je pogrešno naloženo tuženiku naknaditi tužitelju troškove ovršnog postupka od 2. lipnja 2017., odnosno od istog dana od kada je sporno rješenje o ovrsi doneseno. Pobija i odluku o trošku. Predlaže pobijanu presudu ukinuti te predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe čl. 365. st. 1. i 2. ZPP-a u granicama razloga navedenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9. i 11. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio kako je presuda pravilna i zakonita.

U postupku koji je prethodio donošenju pobijane presude, ni u pobijanoj presudi, nema bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, a nije počinjena ni povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, na koju tuženik upire u žalbi. Prvostupanjska presuda sadrži iscrpne i valjane razloge o odlučnim činjenicama koji su uvjerljivi i u potpunosti suglasni s ispravama u spisu.

Neosnovani su tuženikovi žalbeni navodi da je sud onemogućio tuženika u raspravljanju i dokazivanju time što je održano samo jedno pripremno ročište i jer je sud odbio tuženikov prijedlog za izvođenje dokaza saslušanjem zastupnika po zakonu tuženika, kao i jer mu nije omogućio da se očituje o spornom računu koji je tužitelj dostavio na pripremnom ročištu.

Iz zapisnika s pripremnog ročišta od 30. listopada 2018. proizlazi da se tuženik očitovao o spornom računu na način da ga nije nikada zaprimio i da ga prvi puta vidi na ročištu, a pri tom nije zatražio da mu sud omogući dodatni rok za očitovanje na taj sporni račun, stoga je taj navod neosnovan.

Također, sud je ovlašten ako ocijeni da je to s obzirom na okolnosti slučaja moguće, na pripremnom ročištu zaključiti prethodni postupak i na istom ročištu održati glavnu raspravu, na što je tuženik u pozivu za pripremno ročište bio upozoren. Slijedom navedenog, time što je postupio sukladno odredbi čl. 292. st. 8. ZPP-a sud nije tuženika onemogućio u raspravljanju i dokazivanju.

Prvostupanjskom sudu pripada ovlast (čl. 304. ZPP-a) odlučivanja o trenutku u kojemu je predmet spora dovoljno raspravljen da se o njemu može donijeti valjana odluka, odnosno ovlast odlučivanja o dokazima koje će provesti radi utvrđivanja odlučnih činjenica (čl. 220. st. 2. ZPP-a). Stoga postupanjem prema toj ovlasti, iako nije proveo sve dokaze koje je predložio tuženik jer ih uz druge adekvatne dokaze nije smatrao potrebnim, prvostupanjski sud nije počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 6. ZPP-a.

Neosnovan je žalbeni navod da je sud tijekom postupka propustio utvrditi da je nad tužiteljem otvoren postupak predstečajne nagodbe. Naime, odredbom čl. 68. st. 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17; dalje: SZ) propisano je da od dana otvaranja predstečajnoga postupka do njegova završetka nije dopušteno pokretanje parničnih, ovršnih, upravnih i postupaka osiguranja protiv dužnika. Postupci iz stavka 1. ovog članka koji su u tijeku prekidaju se danom otvaranja predstečajnoga postupka (čl. 68. st. 2. SZ-a). S obzirom na to da je postupak predstečajne nagodbe otvoren nad tužiteljem 13. ožujka 2017., kao predstečajnim dužnikom (koji je u ovom postupku kao vjerovnik pokrenuo 26. svibnja 2017.,

spor protiv svog dužnika), nisu ispunjene pretpostavke iz čl. 68. st. 2. SZ-a za prekid postupka.

Budući da je u ovom predmetu vrijednost predmeta spora 20.625,00 kn, radi se o sporu male vrijednosti do 50.000.00 kn sukladno odredbi čl. 502. st. 1. ZPP-a, te se presuda ne može, sukladno čl. 467. st. 1. ZPP-a pobijati zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog stanja, a posljedično tome, ovaj sud nije ovlašten ispitivati pravilnost i potpunost činjeničnog stanja utvrđenog po prvostupanjskom sudu.

Predmet spora je potraživanje tužitelja na ime povrata plaćene naknade u iznosu od 20.625,00 kn na temelju čl. 3. st. 3. Ugovora, a zbog neispunjenja ugovorne obveze od strane tuženika.

Iz utvrđenog činjeničnog stanja proizlazi da su stranke bile u poslovnom odnosu na temelju Ugovora o poslovnoj suradnji od 27. siječnja 2015., kojim se tuženik obvezao tužitelju pružati usluge u vezi natječaja u državama članicama Europske unije za projekte koji su od interesa za poslovanje tužitelja, da je tužitelj ispunio svoju ugovornu obvezu i platio tuženiku naknadu za pružanje ugovorenih usluga u iznosu od 20.625,00 kn, da su stranke čl. 3. st. 3. Ugovora odredile kako tužitelj ima pravo na razmjerno sniženje fiksne naknade u slučaju da je pružatelj usluga ponudio klijentu manje od osam natječaja za vrijeme od jedne godine od dana sklapanja ugovora, da je tužitelj izdao tuženiku račun kojim ga je teretio za utuženi iznos, da tuženik nije dokazao da ga je podmirio, a tuženik tijekom postupka nije dostavio ni predložio dokaze da je ispunio svoje ugovorne obveze.

Činjenice da je sporni račun od 12. travnja 2017. neautentičan dokument i da originalni račun i ne postoji, tuženik je iznio prvi put u žalbi, a odredbom čl. 352. st. 1. ZPP-a propisano je da se u žalbi ne mogu iznositi nove činjenice niti predlagati novi dokazi.

Kako tuženik nije dokazao da je obavijestio tužitelja o aktualnim natjecajima na kojima bi mogao sudjelovati iako je bio dužan obavijestiti ga o najmanje osam takvih natječaja, pravilnom je primjenom pravilna o teretu dokazivanja iz čl. 219. ZPP-a prvostupanjski sud održao na snazi platni nalog za isplatu iznosa od 20.625,00 kn.

Iako je pravilno prvostupanjski sud utvrdio da tužitelj ima pravo na zatezne kamate prema odredbi čl. 29. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15), ukazuje se da je pogrešno dosudio kamatnu stopu prema čl. 29. st. 2. ZOO-a, s obzirom na to da je tužitelj zatražio kamatnu stopu primjenom odredbe čl. 12.a Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi („Narodne novine“ broj: 108/12, 114/12, 81/13, 112/13, 71/15 i 78/15; dalje: ZFPPN). S obzirom na to da je u predmetnom sporu riječ o pravnim subjektima i poslovnom odnosu koje uređuju odredbe Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi, prvostupanjski sud je pogrešno primijenio materijalno pravo kada je primijenio stopu propisanu čl. 29. st. 2. ZOO-a, umjesto stopu iz čl. 12.a ZFPPN-a, no presudu je usprkos tome u tom dijelu valjalo potvrditi jer su stope propisane tim dvama zakonima od 1. kolovoza 2015. izjednačene.

Suprotno žalbenim navodima, pravilno je prvostupanjski sud primijenio materijalno pravo kada je održao na snazi platni nalog za trošak ovršnog postupka u iznosu od 1.945,31 kn sa zateznim kamatama od dana donošenja rješenja o ovrsi 2. lipnja 2017. do isplate prema

odredbi čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 112/12, 25/13, 93/14 i 55/16). Međutim, kako je tužitelj i u odnosu na ovršni trošak potraživao zatezne kamate primjenom odredbe čl. 12.a ZFPPN-a, prvostupanjski sud je pogrešno primijenio materijalno pravo kada je primijenio stopu propisanu čl. 29. st. 2. ZOO-a, umjesto stopu iz čl. 12.a ZFPPN-a, no kako je već navedeno uzimajući u obzir da su stope propisane tim dvama zakonima od 1. kolovoza 2015. izjednačene, presudu je i u tom dijelu valjalo potvrditi.

U odnosu na trošak parničnog postupka ovaj sud ukazuje kako tuženik, osim uopćenog navoda da rješenje pobija, nije niti obrazlagao zašto pobija trošak. Stoga je odluka o trošku ispitana po službenoj dužnosti u odnosu na pravilnu primjenu materijalnog prava, te je utvrđeno kako je sud pravilno na temelju odredbe čl. 154. st. 1. u vezi s čl. 155. ZPP-a, dosudio tužitelju trošak.

Slijedom navedenog, na temelju odredbe iz čl. 368. st. 1. ZPP-a valjalo je odbiti tužnikovu žalbu kao neosnovanu i potvrditi presudu prvostupanjskog suda u točkama I. i III. njene izreke.

Odredbom čl. 358. st. 3. ZPP-a propisano da je žalba nedopuštena ako je žalbu podnijela osoba koja nije ovlaštena za podnošenje žalbe, ili osoba koja se odrekla ili je odustala od žalbe, ili ako osoba koja je podnijela žalbu nema pravnog interesa za podnošenje žalbe.

Prema odredbi čl. 367. ZPP-a nedopuštenu žalbu odbacit će drugostupanjski sud rješenjem ako to nije učinio prvostupanjski sud.

Imajući u vidu da je u točki II. izreke pobijane presude ukinut platni nalog za trošak ovršnog postupka i odbijen tužbeni zahtjev, tuženik nema pravni interes podnijeti žalbu protiv tog dijela presude, stoga je odlučeno kao u izreci ovog rješenja.

Zagreb, 18. ožujka 2021.

Sudac
Tatjana Kujundžić Novak

Broj zapisa: **eb2f8-c3d6c**

Kontrolni broj: **0ec2f-6e9a6-b10de**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=TATJANA KUJUNDŽIĆ NOVAK, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.